

Verbrauch streben, an unsere Zukunft denken und sich um die Umwelt kümmern, sonst werden wir in ein paar Jahren auf der Müllhalde leben.

Літэратура

1. Robin Wood Magazin: Zeitschrift für Umweltschutz und Ökologie. – Hamburg : Robin Wood-Magazin, 1998. – 23 с.
2. Ökologie / Wolfgang Nentwig. – Berlin : Spektrum, 2004. – 466 с.
3. Движение за использование многоразовых кружек [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://muscupplease.tilda.ws>. – Дата доступа: 20.04.2019.
4. Неудобная правда о бумажных стаканах / Центр экологических решений. – Режим доступа: <https://ecoidea.by/ru/article/1717>. – Дата доступа: – 24.04.2019.
5. Ершова, М. И. Скажи «НЕТ» пластику. 101 способ использовать меньше пластика и спасти мир / М. И. Ершова. – Эксмо-Пресс, 2019. – 125 с.

Культуралагічныя вытокі маньхуа

*Бушкоў П. М., студ. III к. БДУ,
нав. кір. Зінкевіч Э. В., ст. выкл.*

Культура развіваецца імкліва, практычна кожнае дзесяцігоддзе ўзнікаюць новыя актуальныя з’явы, віды мастацтваў. Адным з такіх феноменаў можна лічыць і комікс. Кітайскае слова «маньхуа» з’яўляецца эквівалентам слова «комікс» у англійскай мове. Комікс – гэта сродак, які выкарыстоўваецца для выказвання ідэй па малюнках, часта ў спалучэнні з тэкстам або іншай візуальнай інфармацыяй. Коміксы часта прымаюць форму паслядоўных малюнкаў.

У канцы мінулага стагоддзя вялікую папулярнасць набываюць азіяцкія жанры коміксу: японская манга і менш вядомыя кітайскія маньхуа і карэйскія манхва. Прынята раздзяляць мангу (японскія коміксы), манхва (карэйскія коміксы) і маньхуа (кітайскія коміксы). Аднак у мовах названых краін усе гэтыя словы запісваюцца аднолькавымі іерогліфамі і абазначаюць коміксы наогул. Калі, напрыклад, кітаец хоча падкрэсліць, што ён кажа менавіта пра мангу, а не маньхуа, то ён скажа «коміксы (маньхуа) у японскім стылі» (日式漫画).

Сам тэрмін упершыню з’явіўся ў Японіі ў канцы XVIII – пачатку XIX стст. з публікацыяй работ мастакоў Канкэй Судзукі, Санта Кёдэна, Мінва Аікава, знакамітых гравюр Кацусікі Хакусая, які выдаў серыю ілюстраваных альбомаў «Хакусай манга» («Малюнкі Хакусая») у 1814–1834 гг.), і даслоўна азначае «гратэскі», «дзіўныя (ці вясёлыя) малюнкі».

Кітайскія малюнкі, падобныя да сучасных коміксаў, існавалі ў старажытныя часы і з’яўляюцца на працягу ўсёй гісторыі краіны. Самымі старымі захаванымі прыкладамі з’яўляюцца каменныя рэльефы II–I стст. да н.э. Да

іх можна аднесці пліты з выявамі музыкантаў, танцораў, цырка ў правінцыі Шаньдун у комплексе храмаў сямейства У, храме сямейства Го. Іншыя прыклады ўключаюць у сябе сімвалічныя малюнкi пэндзлем дынастыі Мін (1368–1644 гг.н.э.), такія як сатырычны малюнак «Паўліны» мастака ранняй дынастыі Цзінь (1643–1911 гг.) Джу Да.

Яшчэ адзін продаж сучаснага коміксу – няньхуа, традыцыйныя навагоднія прынты, зробленыя ў часы дынастыі Мін і Цзінь. Першапачаткова няньхуа вырабляліся з драўляных разьбяных дошак шляхам эстампажа, калі драўляныя клішэ па чарзе накладваліся на адзін і той жа ліст. Першае клішэ далава контур малюнка, а іншыя – размалёўвалі яго. Назва абумоўлена тым, што асноўная частка карцін прадавалася напярэдадні Кітайскага Новага года па месячным календары і выкарыстоўвалася ў якасці падарункаў. Напярэдадні кітайскага Новага года ўсюды з’яўляюцца карцінкі няньхуа, якія кітайцы спрадвеку надзялялі асаблівай магічнай сілай, якая можа дапамагчы чалавеку ў будучыні. Многія няньхуа былі гумарыстычнымі або сатырычнымі.

Развіццё сучасных кітайскіх коміксаў пачалося з укаранення заходніх метадаў літаграфічнага друку ў канцы XIX ст. Гэтая новая тэхналогія не толькі павялічыла наклад газет і часопісаў, але і дазволіла друкаваць коміксы нават у колеры.

Іншым папярэднікам кітайскага коміксу з’яўляецца «Ляньхуаньхуа» – кніжка з паслядоўнымі малюнкамі памерам з далонь. Гэты фармат, які існаваў стагоддзямі, складаўся з серыі малюнкаў з кароткімі надпісамі над імі. Іх мэта складалася ў тым, каб распавядаць гісторыі такім чынам, каб яны былі даступныя непісьменным або малапісьменных чытачам і звычайна адлюстроўвалі традыцыйныя кітайскія гісторыі. Ён з’явіўся на рынку Ганконга ў 1920-х гг. Звычайна іх прывозілі з Шанхая, іх можна было знайсці ў вулічных кіёсках, якія арандавалі за невялікую плату. Гэтыя пракатныя кіёскі былі звычайнай з’явай нават падчас японскай акупацыі і не зніклі цалкам да 1970-х гадоў.

Кітайская маньхуа нарадзілася ў канцы XIX – пачатку XX стст., прыкладна ў перыяд з 1867 па 1927 гг. Ранняя маньхуа была нацэлена на сатыру і карыкатуру, і хоць на яе ўплывалі традыцыйныя стылі малявання, яна была па сутнасці новай формай мастацтва, прадстаўленай замежнікамі. Першы кітайскі часопіс сатырычных карыкатур «The China Punch» быў выдадзены брытанскім журналістам у 1867 г. у Ганконгу. Ён быў заснаваны на брытанскім сатырычным часопісе «The Punch», але, нягледзячы на свой пражходні ўхіл, «The China Punch» мае вялікае значэнне, паколькі часопіс прадставіў Кітаю комікс як новы гумарыстычны і сатырычны жанр.

Аснова для развіцця Маньхуа як формы мастацтва, а не палітычнай пляцоўкі была закладзена ў 1920-х гг. Само слова «маньхуа» стала больш шырока выкарыстоўвацца пасля таго, як знакаміты пісьменнік Фэн Дзыкай

апублікаваў сваю першую калекцыю карыкатур «Дзыкай Маньхуа» (1925). Слава Фэна прыцягнула ўвагу да выкарыстання слова «маньхуа», фраза «Дзыкай маньхуа» неўзабаве стала шырока выкарыстоўвацца, звязваючы стыль мастака з японскай мангай. Хоць тэрмін «маньхуа» існаваў і раней, публікацыя калекцыі Фэна прывяла да таго, што ён стаў пераважаць над многімі іншымі апісаннямі мастацтва коміксу.

Нягледзячы на тое, што ў свеце больш вядомая японская манга, маньхуа мае сваю гісторыю ў Кітаі. Тым не менш манга паўплывала на маньхуа тэматычна – сучасны выбар тэматык і стыляў моцна абапіраецца на тую класіфікацыю жанраў, якая існуе ў Японіі.

Літаратура

1. Сонин, А. Г. Комикс как новая форма художественного повествования / А. Г. Сонин // Культура и текст. Выпуск 2. Лингвистика. Часть 1. Материалы Междунар. науч. конф. – Барнаул : Алт, 1996. – С. 49–60.

2. Сорокин, Ю. А. Креализованные тексты и их коммуникативная функция / Ю. А. Сорокин, Е. Ф. Тарасов. – М., 1990.

Англоязычные заимствования в сфере индустрии моды: проблемы перевода

*Войтехович М. А., Середюк Е. А., студ. III к. БГУ,
науч. рук. Полупанова Е. Г., канд. пед. наук, доц.*

Заимствования в языке являются частым феноменом. Процесс пополнения словарного состава русского языка англоязычными заимствованиями идет непрерывно и все более интенсивно. Одним из самых больших реципиентов заимствований является сфера моды, которая изобилует англицизмами. Изучение этих процессов с позиции переводческих трудностей представляет особый интерес.

Цель нашего исследования – рассмотреть возможные переводческие приемы при передаче смысла лексических единиц с английского языка на русский и обоснованность современных заимствований в сфере индустрии моды.

Наши задачи:

- 1) ознакомиться с теорией вопроса в современном переводе;
- 2) выявить приемы, которые применяются в изучаемой сфере при переводе с английского языка на русский;
- 3) проанализировать неоправданные заимствования на примере русской-язычной версии онлайн журналов «Vogue» и «Cosmopolitan», 2019 г.

Современные исследователи не дают однозначного ответа по вопросам классификации путей вхождения новых слов в язык-реципиент, классифи-